

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากสถานการณ์อุบัติเหตุทางจราจรที่ผ่านมาจากข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และสื่อโซเชียลมีเดียต่าง ๆ ในประเทศไทย เราจะเห็นได้ว่า มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเกิดขึ้นอย่างมากมาย และยิ่งทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในทุก ๆ ปี ไม่ว่าจะเป็นช่วงเทศกาลวันหยุดยาวต่าง ๆ ที่ผู้คนมักเดินทางกลับบ้านต่างจังหวัด หรือแม้แต่วันธรรมดาทั่วไป ก็ยังคงเห็นข่าวที่เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุตามท้องถนนจากการใช้ยานพาหนะไม่เว้นแต่ละวัน ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุทางถนนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ.2562 ที่ผ่านมามีการก่อการอนามัยโลกได้จัดให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงเป็นอันดับ 9 ของโลก มีคนไทยเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนปีละประมาณ 22,491 ราย คิดเป็น 32.7 คนต่อประชากร 1 แสนคน เฉลี่ยแล้ว มีคนไทยเสียชีวิตจากอุบัติเหตุชั่วโมงละ 3 คน ซึ่งถือว่าเกิดค่าเฉลี่ยของโลกถึง 2 เท่า อุบัติเหตุทางถนนไม่ได้ส่งผลกระทบต่อผู้ที่ประสบภัยเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความสูญเสียต่อเศรษฐกิจและสังคมไทยโดยรวมอย่างมหาศาล ขณะที่สถาบันวิจัยทีดีอาร์ไอ ได้คำนวณมูลค่าความสูญเสียจากการเสียชีวิตและบาดเจ็บสาหัสจากอุบัติเหตุจราจร เกิดความสูญเสียที่คิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจราว 5 แสนล้านบาทต่อปี เห็นได้ชัดว่าความสูญเสียจากอุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นประเด็นใหญ่ของประเทศไทย ที่ผ่านมามีการป้องกันและบรรเทาผลกระทบจากอุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นนโยบายสำคัญที่รัฐบาลให้ความสำคัญเสมอมา โดยกำหนดให้เป็นวาระสำคัญแห่งชาติที่ทุกภาคส่วนต้องร่วมกันแก้ไข¹

จากสถิติจำนวนคดีอุบัติเหตุจราจรทางบก ตั้งแต่วันที่ 1 ม.ค.61 ถึง 31 ธ.ค.61 ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้มีการจำแนกความสูญเสียจากสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุไว้อย่างละเอียดและชัดเจนที่สุดพบว่า มีคดีอุบัติเหตุจราจรทางบกทั้งหมดที่ได้รับแจ้งจำนวน 103,881 คดี โดยมีสาเหตุของการเกิด

¹ กรุงเทพมหานคร. (2563). "อุบัติเหตุบนถนน" ไทยอันดับ 9 ของโลก ซึ่งเจ็บ-ตายสูญปีละกว่า 5 แสนล้านบาท. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/854720>. [2563, 27 กุมภาพันธ์].

อุบัติเหตุหลายสาเหตุด้วยกัน คือ สาเหตุจากบุคคล เช่น ขับรถเร็วเกินกว่ากฎหมายกำหนด ขับรถหลับใน เมาสุรา ขับรถตัดหน้ากระชั้นชิด โรคประจำตัว อื่น ๆ จำนวน 62,995 คดี สาเหตุจากอุปกรณ์ เช่น ระบบห้ามล้อขัดข้อง ระบบไฟฟ้าขัดข้อง ยางแตก อื่น ๆ จำนวน 5,718 คดี และเกิดจากสาเหตุอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่งผลให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก โดยมีจำนวนผู้เสียชีวิต 8,384 คน บาดเจ็บสาหัส 5,381 คน บาดเจ็บเล็กน้อย 55,882 คน และมูลค่าทรัพย์สินที่เสียหายสูงถึงหมื่นล้านบาท และในปี พ.ศ.2562 ที่ผ่านมาพบว่า มีผู้ได้รับบาดเจ็บทุพพลภาพ และเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนมากถึง 865,038 รายด้วยกัน (ข้อมูล ณ วันที่ 01/03/2020 เวลา 01: 00น.)²

แม้ว่าปัจจุบันประเทศไทยจะมีการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองผู้ใช้รถใช้ถนน ได้แก่ พระราชบัญญัติจราจร พ.ศ. 2522 และนำไปสู่สิทธิการลงโทษ และสิทธิเรียกร้องให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทน ของการกระทำโดยประมาท ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคสี่ ที่เป็นบทกำหนดความรับผิดชอบของผู้กระทำการกระทำความผิดโดยประมาท แต่ก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ใดที่แยกบทลงโทษของสาเหตุในการเกิดอุบัติเหตุไว้ ซึ่งจากสภาพปัญหา สาเหตุในการเกิดอุบัติเหตุทางท้องถนนประกอบด้วย 2 สาเหตุหลักๆด้วยกัน คือ 1.สาเหตุจากตัวบุคคล และ 2.สาเหตุจากอุปกรณ์

จากที่กล่าวมาข้างต้น ที่เป็นประเด็นปัญหามานำสู่การศึกษาวิจัยในครั้งนี้คือ ปัญหาความรับผิดชอบการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายในเหตุการณ์การกระทำโดยประมาทที่เกิดขึ้นจากตัวบุคคล เนื่องด้วยสาเหตุนี้ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการกระทำโดยประมาทที่เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายว่า เป็นประเด็นปัญหาใหญ่ที่ควรที่จะแก้ไข เพราะ การสูญเสียบุคคลในครอบครัว และบุคคลอันเป็นที่รักนั้นนับเป็นเรื่องที่เลวร้ายที่สุดและไม่มีผู้ใดอยากให้เกิดขึ้น และยิ่งไปกว่านั้นถ้าการสูญเสียนั้นมีสาเหตุมาจากความประมาทที่เกิดจากการกระทำโดยตั้งใจของตัวบุคคล ยิ่งทำให้เกิดความน่าตำหนิต่อสังคมเพิ่มขึ้นไปอีก สาเหตุความประมาทที่เกิดจากความตั้งใจของตัวบุคคล ได้แก่ สาเหตุการเมาสุราแล้วขับขี้นยานพาหนะ สาเหตุการเสพยาเสพติดแล้วขับขี้นยานพาหนะ สาเหตุการมีโรคต้องห้ามในการใช้ยานพาหนะ เช่น โรคลมชัก โรคเบาหวานที่มีอาการรุนแรง โรคความดันโลหิตสูง ผู้ที่เคยได้รับการผ่าตัดสมองหรือบุคคลที่มีอาการป่วยทางจิต ทางสมอง และโรคหัวใจ เป็นต้น ซึ่งสาเหตุทั้ง 3 สาเหตุนี้เป็นการกระทำโดยประมาทที่เกิดขึ้นจากความจงใจของตัวบุคคลที่อยู่ในสถานะเช่นนั้น ซึ่งบุคคลที่อยู่ในสถานะเช่นนั้นอาจใช้ความระมัดระวัง

² ศูนย์ข้อมูลอุบัติเหตุ เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยบนท้องถนน. (2563). *สถิติและข้อมูลการรับแจ้งเหตุ ผู้ประสบภัยที่เกิดเหตุจากรถทั้งประเทศ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.thairsc.com/>. [2563, 27 กุมภาพันธ์].

ได้ตามวิสัยและพฤติการณ์แต่หาได้ใช้อย่างเพียงพอไม่ คำว่า “หาได้ใช้อย่างเพียงพอไม่” จะวินิจฉัยอย่างไร ต้องสมมติบุคคลขึ้นมาคนหนึ่งนำมาเปรียบเทียบกับตัวผู้กระทำ คือ เป็นบุคคลที่อยู่ในภาวะเช่นเดียวกัน อยู่ในวิสัยเช่นเดียวกัน และมีพฤติการณ์อย่างเดียวกัน แล้วเปรียบเทียบว่าหากบุคคลที่สมมุติอยู่ในภาวะเช่นนั้น มีวิสัยเช่นเดียวกับผู้กระทำ และมีพฤติการณ์อย่างเดียวกันสามารถใช้ความระมัดระวังได้หรือไม่ เช่น หากรู้ทั้งรู้ว่า ตนเองดื่มสุรามา ตนเองเป็นโรคที่แพทย์สั่งห้ามในการขับขี่ยานพาหนะ ตนเองเสพยาเสพติดมา ยังสมควรที่จะขับรถหรือไม่ และหากมีการเกิดอุบัติเหตุจาก 3 สาเหตุดังกล่าวและส่งผลให้ผู้อื่นเสียชีวิต ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะต้องเพิ่มบทลงโทษต่อตัวผู้กระทำ ความผิดหรือกฎหมายควรแยกประเภทของการกระทำโดยประมาทในลักษณะนี้ออกจากประมาทธรรมดา ให้เป็นประมาทโดยจงใจ เนื่องจากการกระทำดังกล่าวนี้ถือเป็นความประมาทที่มีเรื่องของสภาวะภายในจิตใจของผู้กระทำเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นสภาวะทางจิตใจที่เลวร้ายหรือชั่วร้ายของผู้กระทำ เพราะ รู้สำนึกคืออยู่แล้วว่ากฎหมายห้าม แล้วยังจะกระทำการกระทำ และการกระทำของตนนั้นอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นได้ แต่เนื่องด้วยในเรื่องการกระทำโดยประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา ยังไม่มีบทบัญญัติใดแยกประเภทของความประมาทไว้อย่างชัดเจน ตลอดจนความเหมาะสมในการกำหนดโทษหรือลงโทษ ซึ่งในบางประเทศนั้นมีการบัญญัติให้กรณีของการกระทำโดยประมาทเป็นความผิดที่มีอัตราโทษที่แตกต่างกัน จากการกระทำของผู้กระทำประมาทอย่างไร จึงเป็นประมาทโดยจงใจ และประมาทอย่างไรจึงถือว่าเป็นความประมาทโดยธรรมดา และเมื่อพิจารณาแยกประเภทของความประมาทแล้วผู้กระทำที่กระทำการประมาทโดยจงใจอาจได้รับโทษทั้งในทางแพ่งและในทางอาญาด้วย และอาจเป็นผลดีต่อกระบวนการพิจารณาคดีของประเทศไทยที่สามารถแบ่งแยกความผิดโดยประมาทแบบธรรมดาและประมาทโดยรู้ตัวออกจากกันได้ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษที่แตกต่างกันออกไป มิต้องมารับผิดอยู่ในฐานโครงสร้างที่เป็นความรับผิดชอบเดียวกันเนื่องจากตัวบทกฎหมายมิได้มีการบัญญัติแยกประเภทในฐานความผิดที่เป็นความผิดแบบธรรมดาและประมาทแบบจงใจออกจากกันไว้อย่างชัดเจน ซึ่งก่อให้เกิดความยากลำบากในการตีความหมายและการพิจารณาคดี อีกทั้งยังจะส่งผลมิให้เกิดการกระทำ ความผิดที่ซ้ำซากต่อตัวบุคคลที่เคยกระทำความผิดและเป็นการควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคมให้เกิดความระมัดระวังมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการเพิ่มบทลงโทษของการทำโดยประมาทให้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม โดยให้รับผิดในทางอาญาด้วยไม่เพียงแค่อำนาจใช้ค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนแต่เพียงเท่านั้น

นอกจากนั้น เพราะผลของการกระทำโดยประมาทนั้น ในขณะที่กระทำ ตัวผู้กระทำได้รู้สำนึกอยู่แล้วว่าตนเองอยู่ในสถานะที่ต้องห้ามในการขับขี่ยานพาหนะหรือไม่ หรือไม่แยแสต่อความปลอดภัยของสังคมหรือไม่ หากพิจารณาได้ว่าตัวผู้กระทำได้กระทำความประมาทนั้นภายใต้สภาวะ

ทางจิตใจเช่นว่านั้นแล้ว ก็ควรที่จะต้องเพิ่มบทลงโทษที่ได้รับโทษมากกว่าการกระทำโดยประมาทธรรมดาไว้อย่างชัดเจน ซึ่งการเพิ่มโทษของการกระทำประมาทโดยรู้ตัวนั้น ควรที่จะให้มีความรับผิดชอบในทางอาญาด้วย ซึ่งอาจเป็นผลดีต่อสังคมและส่วนรวม ก่อให้เกิดความหลากหลาย และอาจทำให้ตัวผู้กระทำความผิดประมาทโดยรู้ตัวนั้นรู้จักยับยั้งชั่งใจที่จะกระทำการใด ๆ ภายใต้อารมณ์จิตใจเช่นว่านั้น เพราะโทษทางอาญาย่อมมีโทษสถานที่หนักกว่าทางแพ่งหรือเพียงแค่ชดใช้ค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนก็สามารถทำให้หลุดพ้นจากคดีนั้น ๆ ได้

ดังนั้น ผู้กระทำความผิดประมาทโดยจงใจต้องมีความชั่วร้ายในสภาวะทางจิตใจมากกว่าผู้กระทำผิดในทางประมาทธรรมดา ซึ่งผู้กระทำความผิดในทางประมาทโดยจงใจสมควรที่จะได้รับโทษมากกว่าผู้กระทำความผิดแบบประมาทธรรมดา แต่เนื่องจากระบบกฎหมายไทยในปัจจุบันยังมิได้แยกความรับผิดชอบระหว่างการกระทำโดยประมาทธรรมดา (negligence) และประมาทโดยจงใจ (recklessness) ออกจากกัน จึงต้องพิจารณาอยู่ในโครงสร้างความรับผิดชอบเดียวกัน

ในวิจัยนี้จึงได้มีการศึกษาถึงปัญหาความรับผิดชอบฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย เพื่อแยกความรับผิดชอบระหว่างการกระทำโดยประมาทธรรมดา (negligence) และประมาทโดยจงใจ (recklessness) ออกจากกัน ดังนี้

1) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทโดยจงใจกรณีขับยานพาหนะขณะเมาสุรา

ในประเด็นนี้ การที่พระราชบัญญัติจราจร พ.ศ. 2522 มาตรา 43 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถ (2) ในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น³ แต่ที่เป็นประเด็นปัญหาคือ ผู้กระทำความผิดยังมีการขับรถในขณะที่เมาสุรา เป็นเหตุให้ชนรถจักรยานยนต์ของผู้ตายเสียหายและทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย (คำพิพากษาศาลฎีกา 4067/2550)⁴ ซึ่งในกรณีนี้ ผู้กระทำความผิดรู้ตัวเองอยู่แล้วว่าตนเองเมาสุรา แต่ก็ยังฝืนขับรถ จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าเป็นการกระทำประมาทโดยจงใจ นอกจากนั้น หากพิจารณาเกี่ยวกับเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นส่วนผสมอยู่ เช่น เบียร์ ไวน์ สุรา เครื่องดื่มประเภทนี้จะผ่านปากไปยังกระเพาะอาหารและสู่ลำไส้เล็ก แอลกอฮอล์ส่วนหนึ่งจะถูกดูดซึมผ่านเยื่อเมือกบุผิวที่ปากและกระเพาะอาหาร ส่วนที่เหลือจะถูกดูดซึมที่ลำไส้เล็ก เนื่องจากโมเลกุลของแอลกอฮอล์มีขนาดเล็กและไม่ต้องการน้ำย่อยในการย่อยก่อน

³ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2562). *พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%A803/%A803-20-9999-update.htm>. [2563, 28 กุมภาพันธ์]

⁴ ไทยรัฐออนไลน์. (2557). *เมาขับ:ชนคนตาย ประมาทหรือเจตนา*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.thairath.co.th/content/455833>. [2563, 28 กุมภาพันธ์]

ฉะนั้น แอลกอฮอล์จึงถูกดูดซึมอย่างรวดเร็วเข้าสู่เลือด ถ้าหากกระเพาะอาหารว่าง แอลกอฮอล์จะถูกดูดซึมหมดภายใน 30 นาที หลังการดื่ม แต่ถ้ากระเพาะอาหารมีอาหารอยู่อาจต้องใช้เวลาจนถึง 90 นาที หรือนานกว่าแอลกอฮอล์ไม่สามารถถูกดูดซึมเข้าร่างกายโดยการหายใจ หรือไม่สามารถดูดซึมผ่านโดยการหายใจ หรือไม่สามารถดูดซึมสู่ผิวหนังได้เมื่อแอลกอฮอล์เข้าสู่เลือดแล้ว แอลกอฮอล์จะเคลื่อนตามทิศทางเดินของเลือดจากลำไส้ระดับจากที่แอลกอฮอล์บางส่วนจะถูกทำลายโดยตับ จากนั้นเลือดจะผ่านไปทางหัวใจด้านขวา และเลือดถูกสูบฉีดไปปอด เพื่อรับออกซิเจน แล้วเลือดจะถูกส่งไปทางหัวใจด้านซ้ายและถูกสูบฉีดไปสู่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายผ่านเส้นเลือดแดงใหญ่ (aorta) จึงทำให้แอลกอฮอล์ถูกส่งไปตามเนื้อเยื่อต่างๆ ที่มีน้ำอยู่ เมื่อแอลกอฮอล์เข้าสู่สมองจะทำให้การทำงานของสมองช้าลงเมื่อแอลกอฮอล์ผ่านปอด ซึ่งส่งผลต่อความผิดปกติทั้งสภาวะทางด้านร่างกายและจิตใจ เช่น ความสามารถทางความคิดการตัดสินใจและการใช้วิจารณญาณเสื่อมลงอย่างเห็นได้ชัด การควบคุมร่างกายและจิตใจส่วนใหญ่เสียไป พูดไม่ชัดเจน เห็นภาพเคลื่อนไหวไม่ชัดเจน สูญเสียการควบคุมการทำงานของกล้ามเนื้อ จิตใจสับสนอย่างเห็นได้ชัด มีอาการมึนเมาอย่างหนัก มึนงง ไม่รู้เรื่อง ไม่มีสติสัมปชัญญะ และร้ายแรงที่สุดถึงขั้นเสียชีวิตเนื่องจากหัวใจล้มเหลวได้⁵

2) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทโดยจงใจ กรณีชกขยานพาหนะขณะเสพยาเสพติด

ในประเด็นนี้ การที่พระราชบัญญัติจราจร พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคแรก บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งนี้ตามที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ที่เป็นประเด็นปัญหาคือ มีผู้กระทำความผิดขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตและร่างกาย และเมื่อตรวจสอบสารเสพติดในร่างกาย พบว่ามีสารเสพติดในเลือด⁶ ซึ่งในประเด็นนี้ผู้กระทำความผิดทราบคืออยู่แล้วว่าตนเองมีสารเสพติดในร่างกาย เพราะได้มีการเสพยานั้นเข้าไปก่อนขับรถ ฉะนั้น ตัวผู้กระทำความผิดย่อมทราบดีว่าจะเกิดผลเสียหายอย่างไรต่อไป เช่น

⁵ ปกครอง เปรมดิษฐ์กุล. (2558). *ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย: ศึกษากรณีขับรถขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย*. ผลงานส่วนบุคคลของการอบรมหลักสูตร “ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาลชั้นต้น” รุ่นที่ 14. สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม. หน้า 5-7.

⁶ ศูนย์ข้อมูลอุบัติเหตุ เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยบนท้องถนน. (2563). *สถิติและข้อมูลการรับแจ้งเหตุ ผู้ประสบภัยที่เกิดเหตุจากรถทั่วประเทศ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.thairsc.com/>. [2563, 27 กุมภาพันธ์].

อุบัติเหตุ หรือการควบคุมสติไม่ได้ เป็นต้น อันถือว่าเป็นการกระทำประมาทโดยจงใจ ทั้งนี้เนื่องจากขึ้นชื่อว่ายาเสพติด ล้วนก่อให้เกิดโทษต่อชีวิตผู้เสพด้วยกันทั้งสิ้น ทำลายทั้งชีวิต ทรัพย์สิน ครอบครัวที่คู่ควร และความมั่นคงของประเทศชาติ ยาเสพติดจะออกฤทธิ์โดยการเข้าไปกระตุ้นประสาท ทำให้ผู้เสพยามีอาการติดยาทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อฤทธิ์ยาเข้าสู่ร่างกายในช่วงระยะแรกที่เสพยาใหม่ๆ มันจะออกฤทธิ์กระตุ้นร่างกายให้เกิดการตื่นตัว ไม่ง่วง ตื่นตัวมีกำลังวังชา ทำให้อัตราการเต้นของจังหวะหัวใจเร็วขึ้น ความดันโลหิตสูง มีอาการใจสั่น ตึงเครียด เมื่อฤทธิ์ยาหมดลงผู้เสพยาจะมีอาการอ่อนเพลียมากกว่าปกติ ระบบสั่งการทางสมองทำงานช้าลง การตัดสินใจช้าและเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้นได้

3) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุกรณีการขับยานพาหนะขณะมีโรคต้องห้าม

การเป็นโรคที่กฎหมายห้ามมิให้ขับขี่ เช่น โรคลมชัก โรคความดันโลหิตสูง โรคกล้ามเนื้อหัวใจตาย โรคจิตหรือโรคประสาทหรือผู้ที่เคยได้รับการกระทบกระเทือนทางสมองจนถึงขั้นต้องผ่าตัดสมอง เป็นต้น ผู้ป่วยที่เป็นโรคดังกล่าวข้างต้น อาจมีอาการของโรคที่จะกำเริบขึ้นได้ จากสภาวะต่างๆ ทั้งทางด้านสภาวะแวดล้อม หรือแม้กระทั่งสภาวะทางจิตใจของผู้ป่วยเอง และเมื่อเกิดการกำเริบของโรคแล้ว ผู้ป่วยก็จะไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตนเองและควบคุมร่างกายของตนเองได้ ยิ่งไปกว่านั้น หากอาการของโรคกำเริบขึ้นในขณะที่ผู้ป่วยกำลังขับรถอยู่ ย่อมทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ จึงถือได้ว่าผู้ป่วยเหล่านี้เป็นผู้ที่หย่อนความสามารถในอันที่จะขับรถ เนื่องจากผู้ป่วยด้วยโรคเหล่านี้ ไม่มีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ รวมถึงไม่อาจใช้การตัดสินใจที่ดีได้หากอาการของโรคกำเริบ โดยเฉพาะโรคลมชัก เมื่ออาการของโรคกำเริบ ผู้ป่วยที่เป็นโรคนี้จะมีอาการ ชัก เกร็ง กระตุกและไม่รู้สึกตัวอาจรุนแรงจนถึงขั้นหมดสติ ซึ่งแน่นอนว่า หากผู้ป่วยมีอาการกำเริบในขณะที่ขับรถอยู่ก็จะไม่สามารถที่จะควบคุมยานพาหนะของตนได้

ที่เป็นประเด็นปัญหาคือ ผู้กระทำความผิดมักคิดว่าตนเองควบคุมร่างกายได้ อย่างไรก็ตาม เนื่องด้วยโรคบางประเภทอาจเกิดขึ้นได้ในช่วงเวลาใดก็ได้ ไม่สามารถควบคุมได้ ดังเช่นกรณีของผู้อำนวยการ โรงเรียนเกิดอาการชักจนขับรถชนพุ่งชนนักเรียนเสียชีวิต 4 ราย บาดเจ็บ 7 ราย⁷ หรือในกรณีของคดี ไฮโซ หมูแฮม ขับรถพุ่งชนคนบนฟุตบาทเป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและ

⁷ สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลบางพระ. (2561). *โทษของยาเสพติด 10 ชนิด อันตรายร้ายแรงต่อชีวิตที่ทุกคนควรรู้*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.bangphralocal.go.th/news/content/174>. [2563, 1 มีนาคม].

⁸ MGR Online. (2557). *สลด! ผอ.โรงเรียนลมชักขับรถชนเด็กนักเรียนดับ 4 เจ็บนับ 10 ราย*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://mgronline.com/local/detail/9570000065415>. [2563, 29 กุมภาพันธ์].

เสียชีวิต (2550)⁹ จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ในส่วนของการเกิดอุบัติเหตุอันเกิดจากความบกพร่องของสมรรถภาพทางกาย ที่ผ่านมามีปรากฏบุคคลที่เกิดอุบัติเหตุอันมีสาเหตุมาจากโรคประจำตัวอื่น โดยมีใช้โรคติดต่อตามที่กำหนดไว้ในใบรับรองแพทย์ โดยเฉพาะโรคลมชักมีรายงานอุบัติเหตุขณะที่ผู้ขับขี่มีอาการของโรคหลายครั้ง การที่ผู้กระทำความผิดขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตและร่างกาย ซึ่งในประเด็นนี้ผู้กระทำความผิดทราบคืออยู่แล้วว่ามีโรคประจำตัวซึ่งเป็น โรคต้องห้ามในการขับรถ โรคเหล่านั้นอาจส่งผลกระทบต่อการใช้รถของผู้ขับขี่ ฉะนั้น ตัวผู้กระทำความผิดย่อมทราบดีว่าจะเกิดผลเสียหายอย่างไรต่อไป ควรกำหนดโทษให้สูงขึ้น เนื่องจากการกระทำที่ผู้กระทำความผิดย่อมเห็นผลร้ายที่จะเกิดขึ้น

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาอันมีสาเหตุมาจากการประมาทตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ผู้วิจัยจึงได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงแนวความคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบการกระทำโดยประมาทโดยจงใจอันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบการกระทำโดยประมาทโดยจงใจ อันเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดกฎหมายจราจรของต่างประเทศ และของประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบการกระทำโดยประมาทโดยจงใจอันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร
4. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับความรับผิดชอบการกระทำโดยประมาทโดยจงใจอันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในปัจจุบันการกระทำโดยประมาทตามพระราชบัญญัติจราจร พ.ศ. 2522 ยังไม่มีบทบัญญัติใดแยกประเภทของความประมาทระหว่างประมาทโดยจงใจและประมาทธรรมดาออกจากกันไว้ อย่างชัดเจน ตลอดจนความเหมาะสมในการกำหนดโทษหรือลงโทษ โดยเฉพาะประมาทที่เกิดจากการเมาสุรา การเสพยาเสพติด และโรคต้องห้ามที่มีให้ขับขี่ยานพาหนะ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความชัดเจนใน

⁹ In brief. (2563). *บันทึกคดี สรุปตาม Timeline ปีศาจ คดี ไอโซ หมูแฮม ขับรถชนคนตาย ตั้งแต่ต้น-จบ.* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://inbriefz.blogspot.com/2016/03/timeline.html>. [2563, 1 มีนาคม].

การตีความหมายและการพิจารณาคดี อีกทั้งการกระทำความผิดซ้ำซากของตัวบุคคลที่เคยกระทำความผิดมาแล้ว ดังนั้น เพื่อควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคมให้เกิดความระมัดระวังในการกระทำความผิดมากยิ่งขึ้น การวิจัยนี้จึงได้เสนอแก้ไขความรับผิดทางอาญาด้านประมาทระหว่างประมาทโดยจงใจและประมาทธรรมดาที่เกิดจากข้อบกพร่องเมาสุรา การเสพยาเสพติด และ โรคต้องห้ามที่มีให้ขับชี่ยานพาหนะ โดยให้มีการเพิ่มโทษหากผู้กระทำได้ตั้งใจ และในการกระทำผิดผู้กระทำสมควรต้องรู้ แต่เพิกเฉยไม่ใส่ใจ แต่ยังคงเต็มใจเข้าเสี่ยงอันตรายนั้น โดยศึกษามาตรการกฎหมายต่างประเทศมาเป็นแนวทางในการแก้ไข พระราชบัญญัติจราจร พ.ศ. 2522 ในเรื่องดังกล่าว

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน รวมถึงมาตรการ ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดทางอาญาด้านการกระทำโดยประมาทโดยจงใจ อันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงเอกสาร เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา ความหมาย ความสำคัญ แนวคิดทฤษฎี ซึ่งศึกษาจาก พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และประมวลกฎหมายอาญา และศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และประเทศญี่ปุ่น

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมาย ซึ่งจะทำการศึกษากฎหมาย ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ เกี่ยวกับความรับผิดทางอาญาด้านการกระทำโดยประมาทโดยจงใจอันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร ตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และ สหราชอาณาจักร โดยจะศึกษาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่ ผลงานวิจัย หนังสือ ตำรา บทความ รายงานการศึกษาวิตยานิพนธ์ เอกสารต่าง ๆ ในรูปแบบอื่น ๆ รวมทั้งแนวคิดของนักวิชาการต่าง ๆ เป็นต้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบแนวความคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดทางอาญาด้านการกระทำโดยประมาทโดยจงใจอันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร

2. ทำให้ทราบมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบทางอาญาการกระทำโดยประมาทโดยจงใจ อันเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดกฎหมายจราจรของต่างประเทศ และของไทย
3. ทำให้ทราบปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญารฐานการกระทำโดยประมาทโดยจงใจอันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร
4. ทำให้ทราบแนวทางแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญารฐานการกระทำโดยประมาทโดยจงใจอันมีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดกฎหมายจราจร